

Zánik nebezpečnosti trestného činu pro společnost

Změnou situace se rozumí zejména podstatná změna sociálně politických poměrů, podmínek a jiných okolností ovlivňujících hodnocení významu chráněných společenských zájmů, které byly činem pachatele porušeny nebo ohroženy. Vzhledem k osobě pachatele zaniká trestnost činu tehdy, když přestal být po spáchání trestného činu pro společnost nebezpečným, a to v důsledku změny chování pachatele, který prokázal, že z jeho strany zřejmě již nehrozí opětovné spáchání trestného činu, a postoj pachatele k chráněnému společenskému zájmu, který svým činem porušil nebo ohrozil, svědčí o jeho trvalé nápravě. Obě hlediska (změna situace a zřetel na osobu pachatele) zákon uvádí alternativně, tj. zásadně postačí naplnění jednoho z nich. Dodatečné splnění povinnosti, kterou pachatel trestným činem porušil, samo o sobě není dostatečným důvodem pro zánik nebezpečnosti činu pro společnost.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 6 Tdo 77/2008, ze dne 27.3.2008)

Nejvyšší soud České republiky projednal v neveřejném zasedání dovolání, které podala nejvyšší státní zástupkyně v neprospěch obviněného J. D., proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 8. 2007, sp. zn. 3 To 221/2007, jako soudu odvolacího v trestní věci vedené u Městského soudu v Brně pod sp. zn. 95 T 169/2006, a rozhodl tak, že podle § 265k odst. 1, 2 tr. ř. se rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 29. 8. 2007, sp. zn. 3 To 221/2007, zrušuje. Současně se zrušují další rozhodnutí na zrušené rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 265l odst. 1 tr. ř. se Krajskému soudu v Brně přikazuje, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Z odůvodnění :

Rozsudkem Městského soudu v Brně ze dne 26. 1. 2007, sp. zn. 95 T 169/2006, byl obviněný J. D. uznán vinným trestným činem neodvedení daně, pojistného na sociální zabezpečení, na zdravotní pojištění a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti podle § 147 odst. 1 tr. zák., a to na pokladě skutkového zjištění, jak je v rozhodnutí uvedeno. Za tento trestný čin byl obviněný podle § 147 odst. 1 tr. zák. odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání šesti měsíců, přičemž podle § 58 odst. 1 tr. zák., § 59 odst. 1 tr. zák. byl výkon tohoto trestu podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání čtrnácti měsíců. Podle § 59 odst. 2 tr. zák. byla obviněnému uložena povinnost, aby ve zkušební době podmíněného odsouzení podle svých sil uhradil škodu, kterou trestným činem způsobil.

Proti tomuto rozsudku podal obviněný J. D. odvolání.

Rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 29. 8. 2007, sp. zn. 3 To 221/2007, byl podle § 258 odst. 1 písm. b) tr. ř. napadený rozsudek zrušen v celém rozsahu. Dále odvolací soud podle § 259 odst. 3 tr. ř. nově rozhodl a obviněného J. D. podle § 226 písm. e) tr. ř. zprostil obžaloby pro skutek spočívající v tom, že

jako jednatel spol. M. - Č. R., s. r. o., v B. ani jinde nesplnil svou zákonnou povinnost za poplatníky odvést z vyplácené mzdy sražené:

- za období od 25. 10. 2004 do 30. 11. 2005 pojistné na zdravotní pojištění, ač mu tak ukládá zákon č.

[592/1992](#) Sb. o pojistném na zdravotní pojištění, a dluží tak Všeobecné zdravotní pojišťovně, povinnou platbu ve výši 14.525,- Kč,

- za období od měsíce března 2004 do 31. 12. 2005 pojistné na sociální zabezpečení za zaměstnance a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti, ač mu tak ukládá zákon č. [598/1992](#) Sb. o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, a dluží tak Městské správě sociálního zabezpečení, povinnou platbu ve výši 37.491,- Kč a po datu zahájení trestního řízení zaplatil částku 13.197,- Kč,

- za období od měsíce března 2004 do prosince 2005 daň z příjmů ze závislé činnosti, ač mu tak ukládá zákon č. [586/1992](#) Sb. o dani z příjmu, a dluží tak Finančnímu úřadu Brno I., povinnou platbu ve výši 14.256,- Kč, po datu zahájení trestního řízení zaplatil částku 6.230,- Kč,

v němž byl spatřován trestný čin neodvedení daně, pojistného na sociální zabezpečení, na zdravotní pojištění a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti podle § 147 odst. 1 tr. zák., neboť trestnost činu zanikla.

Vůči citovanému rozsudku odvolacího soudu - všem výrokům podala nejvyšší státní zástupkyně v neprospěch obviněného J. D. dovolání, které opřela o dovolací důvod zakotvený v § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. Podle jejího názoru napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku.

V odůvodnění svého podání dovolatelka shrnula dosavadní trestní řízení ve věci. Rovněž se v podrobnostech zabývala odůvodněním rozhodnutí Krajského soudu v Brně, který po doplnění dokazování zjistil, že obviněný dne 27. 8. 2007 (dva dny před veřejným zasedáním o odvolání) uhradil i ty částky, jež na jednotlivé výše specifikované platby ještě dlužil. Odvolací soud proto dospěl k závěru, že s ohledem na osobu obviněného, jeho dosavadní bezúhonnost i celkovou výši dlužných částek, trestnost činu zanikla. Z tohoto důvodu napadený rozsudek zrušil v celém rozsahu a obviněného podle § 226 písm. e) tr. ř. zprostil obžaloby pro skutek původně popsany v obžalobě a částečně pozměněný soudem prvního stupně.

S tímto právním posouzením dovolatelka vyslovila nesouhlas a odkázala na první část hlavy páté trestního zákona, kde je v ustanoveních § 65 až § 68 tr. zák. řešen zánik trestnosti. Dodala, že na konkrétní případ by se ještě mohlo navíc vztahovat zvláštní ustanovení o účinné lítosti podle § 147a tr. zák., jehož aplikaci však s ohledem na skutkové okolnosti správně vyloučil i sám soud druhého stupně. Konstatovala, že k zániku trestnosti by mohlo dojít pouze z důvodu zániku nebezpečnosti trestného činu pro společnost (§ 65 tr. zák.). Takový závěr by mohla odůvodnit buď změna situace anebo skutečnosti zjištěné k osobě pachatele. Jinak řečeno dokazováním by musel být zjištěn stav, kdy jednání, jež v době činu vykazovalo formální i materiální znaky skutkové podstaty některého trestného činu, přestává být činem soudně trestným proto, že jeho společenská nebezpečnost nedosahuje vyššího než nepatrného stupně vzhledem ke změně situace nebo vzhledem ke změně postihující osobu pachatele.

Za změnu situace lze podle dovolatelky považovat podstatný posun ve stavu sociálně politických poměrů, podmínek a jiných okolností, což zásadně ovlivňuje hodnocení významu chráněných společenských zájmů, jež byly trestným činem porušeny či ohroženy. O tuto alternativu zániku společenské nebezpečnosti žalovaného trestného činu však odvolací soud svůj výrok neopřel, protože k takovéto změně v době od spáchání činu do vyhlášení napadeného rozhodnutí nedošlo. Dovolatelka uvedla, že krajským soudem uplatněné alternativní hledisko zániku trestnosti trestného činu pro společnost ve smyslu § 65 tr. zák., které shledal ve změnách týkajících se osobních poměrů pachatele, bylo však aplikováno nedůvodně. V této variantě totiž zaniká trestnost činu pouze tehdy, pokud pachatel přestal být pro společnost nebezpečným, a to v důsledku změny jeho chování, ke které došlo po spáchání trestného činu (ovšem nikoli až po vyhlášení rozsudku za předmětný trestný čin!) a která svědčí o jeho trvalé nápravě, takže z jeho strany již nehrozí opakování trestné činnosti. Dovolatelka připomněla, že právní teorií i soudní praxí je obecně respektován názor, že dodatečné

splnění povinnosti, kterou pachatel trestným činem porušil, samo o sobě není dostatečným důvodem pro zánik nebezpečnosti činu. Zvláštní ustanovení o účinné lítosti podle § 147a tr. zák. je kvalifikovaným průlomem do této zásady, striktně však časově limituje možnost pachatele dosáhnout beztrestnosti tím, že svou zákonnou povinnost splní dříve, než soud prvního stupně začne vyhlašovat rozsudek. Soud druhého stupně však svým rozhodnutím toto ustanovení obchází resp. nepřípustně rozšiřuje, protože stejné účinky přikládá i skutečnosti, že obviněný svou povinnost splnil bezprostředně před jednáním odvolacího soudu. Taková okolnost nepochybně mohla najít odraz v případné změně výroku o trestu [§ 33 písm. h), ch) tr. zák.], nemohla však vyústit v právní závěr o zániku trestnosti činu obviněného po spáchání předmětného skutku, který naplnil všechny zákonné znaky skutkové podstaty trestného činu podle § 147 odst. 1 tr. zák. Zaplacení dlužných plateb by ovšem mělo bezprostřední vliv na výrok o uložení povinnosti podle § 59 odst. 2 tr. zák. v rozsudku soudu prvního stupně (která byla ostatně nesprávně vymezena, neboť dlužné platby z titulu daní a podobných zákonných dávek nejsou škodou způsobenou trestným činem).

Podle názoru dovolatelky bylo právní posouzení předmětného skutku jako trestného činu neodvedení daně, pojistného na sociální zabezpečení, na zdravotní pojištění a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti podle § 147 odst. 1 tr. zák., jak je učinil soud prvního stupně, správné a v souladu se zákonem. Krajský soud v Brně naopak nedůvodně rozšiřujícím výkladem podmínek zániku nebezpečnosti trestného činu pro společnost dospěl k nesprávnému závěru, že trestnost jednání obviněného zanikla. Zprošťující výrok v rozsudku odvolacího soudu tudíž spočívá na nesprávném právním posouzení skutku, čímž došlo k naplnění dovolacího důvodu ve smyslu § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř.

Závěrem dovolání nejvyšší státní zástupkyně navrhla, aby Nejvyšší soud podle § 265k odst. 1, 2 tr. ř. za podmínky uvedené v § 265p odst. 1 tr. ř. zrušil v celém rozsahu rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 29. 8. 2007, sp. zn. 3 To 221/2007, a zrušil i další rozhodnutí na toto rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Dále navrhla, aby podle § 265l odst. 1 tr. ř. Krajskému soudu v Brně přikázal věc v potřebném rozsahu znovu projednat a rozhodnout. Současně vyjádřila výslovný souhlas, aby za podmínek § 265r odst. 1 tr. ř. dovolací soud projednal dovolání v neveřejném zasedání, a to ve smyslu ustanovení § 265r odst. 1 písm. c) tr. ř. i pro případ jiného rozhodnutí, než je navrhováno.

K podanému dovolání se podle § 265h odst. 2 věty první tr. ř. písemně vyjádřil prostřednictvím obhájkyne obviněný J. D. Konstatoval, že rozsudek Krajského soudu v Brně, jímž byl ve smyslu ustanovení § 226 písm. e) tr. ř. zproštěn obžaloby z důvodu zániku trestnosti činu, kterého se měl dopustit, a to pro zánik společenské nebezpečnosti tohoto jednání, je věcně správný. Vyslovil nesouhlas s argumentací nejvyšší státní zástupkyně, že trestnost činu ve smyslu trestního zákona nezanikla. Uvedl, že pokud uhradil dlužné částky jednotlivým institucím, jak je v průběhu trestního řízení vyčíslily, byť v odvolání namítal, že v řízení před prvostupňovým soudem nebyl prokázán úmysl neprovádět platby, zanikla společenská nebezpečnost tohoto jednání, a to nejen s ohledem na jeho osobu, ale i z hlediska zájmu společnosti na ochraně hodnot, kterým poskytuje trestněprávní ochranu. K tvrzení vyslovenému v dovolání ohledně termínu úhrady dlužných částek obviněný zdůraznil, že od 14. 7. 2006 do 14. 7. 2007 byl v pracovní neschopnosti, dosud není zdrav a je rozhodováno o přiznání invalidního důchodu.

Dále obviněný zmínil, že účelem trestního zákona je chránit zájmy společnosti, přičemž trestné jednání musí být společensky nebezpečné. Smyslem zákonné úpravy v § 147 tr. zák. je zájem společnosti na tom, aby tyto platby byly uhrazeny. I z toho důvodu bylo do trestního zákona zařazeno ustanovení § 147a tr. zák. o účinné lítosti. Podle obviněného nelze akceptovat názor nejvyšší státní zástupkyně, že odvolací soud nepřípustně rozšiřuje toto ustanovení trestního zákona a jeho výklad. Z popsanych důvodů označil dovolání za nedůvodné, zjevně neopodstatněné a navrhl, aby je Nejvyšší soud podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. odmítl. Současně vyslovil souhlas s jeho projednáním v

neveřejném zasedání.

Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 265c tr. ř.) předně shledal, že dovolání nejvyšší státní zástupkyně je přípustné [§ 265a odst. 1, 2 písm. b) tr. ř.], bylo podáno oprávněnou osobou [§ 265d odst. 1 písm. b), odst. 2 tr. ř.], v zákonné lhůtě a na místě, kde lze podání učinit (§ 265e odst. 1, 3 tr. ř.).

Protože dovolání je možné učinit pouze z důvodů uvedených v § 265b tr. ř., bylo dále nutno posoudit, zda námitky vznesené nejvyšší státní zástupkyní naplňují jí uplatněný zákonem stanovený dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., který lze aplikovat v případě, když rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotně právním posouzení.

V rámci citovaného důvodu dovolání je možno namítat, že skutek, jak byl v původním řízení soudem zjištěn, byl nesprávně kvalifikován jako určitý trestný čin, ačkoliv šlo o jiný trestný čin nebo nešlo o žádný trestný čin. Vedle těchto vad, které se týkají právního posouzení skutku, lze vytýkat též jiné nesprávné hmotně právní posouzení, jímž se rozumí zhodnocení otázky nespočívající přímo v právní kvalifikaci skutku, ale v právním posouzení jiné skutkové okolnosti mající význam z hlediska hmotného práva (např. občanského, obchodního, trestního apod.). Z dikce předmětného ustanovení přitom plyne, že ve vztahu ke zjištěnému skutku je možné dovoláním namítat pouze vady právní (srov. např. názor vyslovený v usnesení Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 73/03, sp. zn. II. ÚS 279/03, sp. zn. IV. ÚS 449/03). Nejvyšší soud není oprávněn v dovolacím řízení přezkoumávat úplnost dokazování a posuzovat postup při hodnocení důkazů soudy obou stupňů. Při rozhodování vychází z konečného skutkového zjištění soudu prvního eventuálně druhého stupně a v návaznosti na tento skutkový stav posuzuje správnost aplikovaného hmotně právního posouzení, přičemž skutkové zjištění nemůže změnit, a to jak na základě případného doplnění dokazování, tak i v závislosti na jiném hodnocení v předcházejícím řízení provedených důkazů. Těžiště dokazování je v řízení před prvostupňovým soudem a jeho skutkové závěry může doplňovat, popřípadě korigovat jen odvolací soud (§ 259 odst. 3, § 263 odst. 6, 7 tr. ř.). Dovolací soud není obecnou třetí instancí zaměřenou k přezkoumávání všech rozhodnutí soudů druhého stupně a není oprávněn přehodnocovat provedené důkazy, aniž by je mohl podle zásad ústnosti a bezprostřednosti v řízení o dovolání sám provádět nebo opakovat (srov. omezený rozsah dokazování v dovolacím řízení podle § 265r odst. 7 tr. ř.).

V mimořádném oprávněném prostředku nejvyšší státní zástupkyně v podrobnostech vytýká, že v předmětné trestní věci nebyly splněny podmínky pro zproštění obviněného podle § 226 písm. e) tr. ř. z důvodu zániku nebezpečnosti trestného činu pro společnost ve smyslu ustanovení § 65 tr. zák. a v této souvislosti vznáší argumenty, že rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku. Tyto námitky uplatněný dovolací důvod obsahově naplňují.

Jelikož Nejvyšší soud neshledal důvody pro odmítnutí dovolání podle § 265i odst. 1 tr. ř., přezkoumal podle § 265i odst. 3 tr. ř. zákonnost a odůvodněnost výroků napadeného rozhodnutí, proti nimž bylo dovolání podáno, v rozsahu a z důvodů, uvedených v dovolání, jakož i řízení napadenému rozhodnutí předcházející, přičemž dospěl k následujícím závěrům.

Podle § 65 tr. zák. platí, že trestnost činu, který byl v době spáchání pro společnost nebezpečný, zaniká, jestliže vzhledem k změně situace anebo vzhledem k osobě pachatele pominula nebezpečnost trestného činu pro společnost. Zákon v § 3 odst. 2 tr. zák. stanoví, že čin, jehož stupeň nebezpečnosti pro společnost je nepatrný, není trestným činem, i když jinak vykazuje znaky trestného činu. Podle § 3 odst. 4 tr. zák. je stupeň nebezpečnosti činu pro společnost určován zejména významem chráněného zájmu, který byl činem dotčen, způsobem provedení činu a jeho následky, okolnostmi, za kterých byl čin spáchán, osobou pachatele, mírou jeho zavinění a jeho pohnutkou. Podle § 226 písm. e) tr. ř. soud zproští obžalovaného obžaloby, jestliže na základě důkazů předložených v hlavním líčení státním zástupcem a případně doplněných soudem, a to i k návrhům ostatních stran, trestnost činu zanikla.

Ve stručnosti lze připomenout, že důvodem zániku trestní odpovědnosti podle § 65 tr. zák. je zánik nebezpečnosti trestného činu pro společnost, a to vzhledem ke změnám nastalým v době od spáchání trestného činu do rozhodování soudu o vině pachatele. Změnou situace se rozumí zejména podstatná změna sociálně politických poměrů, podmínek a jiných okolností ovlivňujících hodnocení významu chráněných společenských zájmů, které byly činem pachatele porušeny nebo ohroženy. Vzhledem k osobě pachatele zaniká trestnost činu tehdy, když přestal být po spáchání trestného činu pro společnost nebezpečným, a to v důsledku změny chování pachatele, který prokázal, že z jeho strany zřejmě již nehrozí opětovné spáchání trestného činu, a postoj pachatele k chráněnému společenskému zájmu, který svým činem porušil nebo ohrozil, svědčí o jeho trvalé nápravě. Obě hlediska (změna situace a zřetel na osobu pachatele) zákon uvádí alternativně, tj. zásadně postačí naplnění jednoho z nich. Zánik nebezpečnosti činu pro společnost znamená, že v důsledku uvedených okolností určitý čin, který v době spáchání naplňoval všechny formální znaky některé skutkové podstaty a vykazoval stupeň společenské nebezpečnosti vyšší než nepatrný (srov. znění § 3 odst. 2 tr. zák.) a u pachatelů trestných činů uvedených v § 294 tr. zák. vyšší než malý, již tento zákonem vyžadovaný stupeň postrádá. Dodatečné splnění povinnosti, kterou pachatel trestným činem porušil (např. dodatečné zaplacení cla), samo o sobě není dostatečným důvodem pro zánik nebezpečnosti činu pro společnost (srov. rozhodnutí č. 21/1979-II Sb. rozh. tr.).

Ustanovení § 65 tr. zák. lze použít pouze ve vztahu k tzv. konkrétní společenské nebezpečnosti činu pro společnost, jejíž stupeň se určuje podle hledisek stanovených v § 3 odst. 4 tr. zák., nikoliv ve vztahu k tzv. typové nebezpečnosti, která je vyjádřena ve formálních znacích trestného činu. Došlo-li však ke změně právních předpisů, v důsledku kterých čin nadále nevykazuje formální znaky trestného činu, nelze aplikovat ustanovení § 65 tr. zák. o zániku nebezpečnosti trestného činu pro společnost, ale ustanovení § 16 odst. 1 tr. zák. o časové působnosti trestního zákona (srov. rozhodnutí č. [41/1998](#) Sb. rozh. tr.).

Z odůvodnění napadeného rozsudku vyplývá, že Krajský soud v Brně vzal při rozhodování v úvahu, že v případě obviněného J. D. nelze aplikovat ustanovení o účinné lítosti ve smyslu § 147a tr. zák., neboť dlužné částky neuhradil dříve, než soud prvního stupně počal vylašovat rozsudek. Přihlédl však k tomu, že se tak mohlo stát z důvodu jeho dlouhodobé nemoci. Současně odvolací soud dospěl k závěru, že „s ohledem na osobu obžalovaného, jeho dosavadní bezúhonnost i celkovou výši dlužných částek, trestnost činu zanikla“. Proto napadený rozsudek zrušil v celém rozsahu a obviněného podle § 226 písm. e) tr. ř. zprostil obžaloby pro skutek původně popsany v obžalobě a částečně pozměněný prvostupňovým soudem (vše na str. 3 rozsudku soudu druhého stupně).

S tímto názorem Krajského soudu v Brně není možno souhlasit. Podle Nejvyššího soudu je nutno přisvědčit podanému dovolání, že v daném případě nebyly splněny předpoklady pro aplikaci ustanovení § 65 tr. zák. a následně i ustanovení § 226 písm. e) tr. ř. Jak již bylo výše podrobněji řečeno, je z hlediska osoby pachatele rozhodující taková změna v chování, která prokazuje, že z jeho strany nehrozí opětovné spáchání trestného činu a současně svědčí o jeho trvalé nápravě, což se týká zejména postoje k chráněnému společenskému zájmu, který činem porušil. Za takovou změnu v chování obviněného J. D. však nelze považovat okolnosti, které v souvislosti s konstatovaným zánikem trestnosti činu uvedl v napadeném rozsudku odvolací soud. Pro naplnění ustanovení § 65 tr. zák. nepostačuje ohledně osoby obviněného zjištění týkající se celkové výše dlužných částek a že jejich uhrazení v období až před rozhodnutím soudu druhého stupně mohlo být ovlivněno jeho nemocí (dosavadní bezúhonnost obviněného byla dána již v době spáchání trestného činu a byla zohledněna při posouzení jeho společenské nebezpečnosti podle ustanovení § 3 odst. 4 tr. zák. - viz str. 4 rozsudku soudu prvního stupně). Tyto, byť významnější skutečnosti, nemohou v posuzovaném případě vést u obviněného k důvodnému závěru, že by vzhledem k jeho osobě pominula nebezpečnost trestného činu pro společnost, tj. aby ve smyslu znění § 3 odst. 2 tr. zák. vykazovala stupeň toliko nepatrný.

S poukazem na popsané skutečnosti Nejvyšší soud podle § 265k odst. 1, 2 tr. ř. a za podmínky uvedené v § 265p odst. 1 tr. ř. (dovolání podala nejvyšší státní zástupkyně v neprospěch obviněného) zrušil rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 29. 8. 2007, sp. zn. 3 To 221/2007. Současně zrušil další rozhodnutí na zrušené rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Dále podle § 265l odst. 1 tr. ř. Krajskému soudu v Brně přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Po zrušení napadeného rozsudku se trestní věc obviněného J. D. dostala do procesního stadia řízení před odvolacím soudem. Úkolem Krajského soudu v Brně bude, a to při dodržení všech v úvahu přicházejících ustanovení trestního řádu, věc projednat v takovém rozsahu, aby mohl učinit o podaném odvolání zákonu odpovídající rozhodnutí. Zároveň lze ve smyslu ustanovení § 265s odst. 1 tr. ř. odkázat na právní názor, který v tomto usnesení Nejvyšší soud vyslovil.

© EPRAVO.CZ - Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Oběť trestného činu](#)
- [Dohoda o vině a trestu](#)
- [Zajištění nároku poškozeného](#)
- [Práva obviněného \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vydání příkazu k dodání do výkonu trestu](#)
- [Neoprávněná činnost pro cizí moc](#)
- [Kvalifikace skutku](#)
- [Odnětí věci rozhodujícímu soudci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Náhradní trest](#)
- [Výkon trestu](#)
- [Účinné vyšetřování \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)